

LBRIS | We know
books

V. MALEAGHIN

PRIMA SPOVEDANIE
ISTORISIRE FOLOSITOARE PENTRU COPII

EDITURA EGYMENITA
2008

CUPRINS

În drum spre bunica	5
Reîntâlnirea cu bunica	12
Un crap de un kilogram și jumătate	23
Plecarea tatălui	29
E mai bine cu două capre decât cu una.....	33
Un paznic înspăimântător	40
Din nou Mitea.....	47
Școala bărbăției.....	54
Elisabeta.....	62
Cel ce i-a iertat pe toți.....	70
Nu este așa de simplu totul	80
Frumusețea.....	88
Cum să devii credincios?	97
Pasul cel greu.....	105
Spovedania.....	116
Paștele mic.....	126
Mitea se preschimbă în Dimitrie.....	134

În drum spre bunica

De fiecare dată când călătorea cu trenul, lui Alioșa îi plăcea cel mai mult să privească fereastra vagonului. Alioșa nu călătorise prea des cu trenul, ba putem spune că el călătorise chiar rar. Și, dacă ar fi să fim cinstiți, cu adevărat, atunci ar trebui să spunem că acum era pentru a treia oară în viața sa, când i se întâmpla acest lucru. Prima oară i s-a întâmplat anul trecut, când tatăl său s-a întors acasă de la bunica Tonia, mama mamei sale, în orașul vecin; a doua oară când, după o lună, el împreună cu tatăl său s-au întors acasă de la bunica. Iar acum mergeau la cealaltăunică a lui Alioșa, Dașa, mama tatălui său.

Au luat trenul sâmbătă seara, târziu, și, când acesta a pornit, câțva timp Alioșa a privit casele și străzile marelui oraș în care trăia de când se născuse împreună cu părinții săi. Dar iată că orașul a dispărut, au dispărut și luminile și prin fereastră, deja, nu se mai putea zări nimic. Peste zi Alioșa atât de tare obosise, încât de-abia putu rezista până ce tatăl său îi pregăti patul pentru culcare.

Astăzi el se trezi mai devreme, se așeză mai aproape de fereastră și, nedezipindu-se de ea, privea nesfârșitele câmpii și crânguri, stațiile și rarele cupole

ale bisericilor ce se zăreau în depărtare, privea oamenii care stăteau sau mergeau, alergau sau mergeau pe biciclete, pe motociclete sau în automobile. Odată, când înainte de o stație oarecare, trenul își încetini mersul, Alioșa văzu pe o băncuță, lângă căsuța șefului de gară, un băiețel cam de vârsta lui. El îi făcu cu mâna, iar băiatul se strâmbă la el, la început, dar când văzu că Alioșa zâmbeste, imediat zâmbi și el și îi făcu și el cu mâna, drept răspuns. Alioșa se bucură și decise că acesta este un semn bun și că viața sa la țară va fi fericită.

Anul acesta, în primăvară, Alioșa împlinise opt ani. Acum o săptămână și jumătate el terminase clasa întâi și trecuse în clasa a doua. I-a fost ușor lui Alioșa să învețe, pentru că, până să înceapă școala, mama și tatăl său îl învățaseră, deja, să citească, să scrie și să socotească. Clasa întâi a încheiat-o cu nota zece și se mândrea foarte tare cu lucrul acesta.

Pe bunica Dașa, Alioșa și-o amintea ca prin ceață. Se văzuseră doar o dată, cu trei ani în urmă. Atunci venise la ei în vizită și stătuse două săptămâni. La început bunica și nepotul s-au înțeles bine, dar o dată Alioșa s-a trezit prost-dispus și a refuzat să-și facă patul. Bunica a insistat să și-l facă, Alioșa s-a supărat, a început să țipe și să bată cu picioarele, și atunci bunica atât de aspru a strigat la el, atât de hotărâtă a scos de undeva o curea lungă de-a tatălui, încât Alioșa de uimire a tăcut imediat și a hotărât în sine să că cel mai bine este să nu ai de-a face cu bunica Dașa și că este bine să stai departe de ea.

Cu totul altfel era bunica Tonia: începea Alioșa să plângă, ea imediat începea să se vaite, să-și frângă mâinile și se grăbea să-i îndeplinească orice dorință. Lucrul acesta îi plăcea tare mult lui Alioșa și uneori începea să plângă într-adins, pentru ca să primească ceea ce dorea. În sinea sa, el înțelegea, firește, că ceea ce face nu este foarte cinstit, dar dacă i se dă și i se face pe plac de ce să nu profite?

Când cu o lună în urmă tata și mama i-au spus lui Alioșa că vor să-l ducă la bunica Dașa, el a încercat să protesteze, dar tatăl l-a întrebat ironic: „Poate ți-e frică de ea? Spune-ne direct!” Să-ți fie frică de propria bunică? Asta niciodată nu ar fi recunoscut Alioșa în fața nimănui și de aceea s-a hotărât imediat să meargă.

Uneori simțea o îngrijorare de neînțeles, dar încerca să o alunge: la urma urmelor nu este chiar un dușman, bunica. Nu este un polițist care să sperie copiii! Nu este un tâlhar la drumul mare! Este propria sa bunică, ce lucru atât de îngrozitor ar putea să facă?...

Însoțitoarea de vagon aduse ceaiul în niște pahare cu suporturi metalice. Tatăl îi luă lui Alioșa un pahar, iar sieși două. Tatălui îi plăcea să bea ceai. Uneori, când aveau musafiri, stăteau la ceai toată seara. Adevărul este că ceaiul adus de însoțitoarea de vagon nu semăna nici pe departe cu cel de acasă, nici la culoare, nici la miros, dar lui Alioșa îi era total indiferent.

Cei doi stăteau, beau ceai, mâncau sandvișurile pe care le pregătise mama pentru drum. Alioșa, doar

ce și-a amintit de mama, că dintr-o dată tare ar fi vrut să se întoarcă acasă.

- Când o să vii să mă iei acasă? îl întrebă el pe tatăl său.

De surpriză, tatăl se înecă și puse paharul de ceai pe mäsută.

- Asta, da, glumă! exclamă el. Nici nu am ajuns la destinație că el deja a luat-o la sănătoasa înapoi...

- Ba nu am luat-o la sănătoasa! se necăji Alioșa. Dar eu trebuie să știu pentru cât timp mă lăsați acolo.

- Eu și mama ta ne-am gândit să rămâi la bunica o lună, spuse tatăl uimit.

- O lună? clătină din cap cu îndoială Alioșa. Nu va obosi din cauza mea bunica Dașa?

- O, nu-ți face griji din cauza asta! răspunse tatăl cu ușurare. Bunica Dașa, dacă trebuie, cu trei asemenea ție se descurcă fără probleme. Alioșa simți din nou în suflet o oarecare tristețe. Oare de unde venea o asemenea tristețe? Nu cumva de la ceai? Și atunci înțelese că ceaiul, pe care-l beau ei, este, cu adevărat, foarte nociv. Și de acum, când va bea ceaiul lor de acasă, parfumat și aromat, tot așa se va simți?

- Dar nu te frământa spuse tatăl. Toată viața ei până la pensie bunica a fost învățătoare la casa de copii. Ea iubește copiii. Are, firește, principiile sale, dar asta este o chestiune personală.

Alioșa nu înțelese prea bine ce înseamnă „principii” și „chestiune personală” dar nu avea chef să întrebe nimic. În general, nu-i plăcea să le arate

celorlalți că nu înțelege anumite lucruri. De ce ar face-o? Nici nu i le explicau în mod clar și nici nu-l mai respectau apoi...

Însoțitoarea de vagon intră din nou în compartimentul lor ca să ia paharele și banii pe ceai. Apoi ea scoase din buzunar biletele lor și le puse pe masă.

- În localitatea „Munții Verzi” trenul staționează două minute - spuse ea. Pregătiți-vă din timp!

„Munții Verzi” se numea stația în care trebuia să coboare. Dar bunica Dașa nu locuia în „Munții Verzi”. Ea locuia într-un sătuc, ce purta un nume cald și dulce: „Blinki” (Clătite). De la stație până în satul bunicii trebuia să meargă cu autobuzul. Numele de Blinki i-a plăcut întotdeauna lui Alioșa, dar astăzi, nu se știe de ce, nici numele acesta nu-l bucura prea mult. Cu cât se apropiau mai mult de casa bunicii, cu atât mai clar își amintea de acel chip sever al bunicii. Dar oare, până acum ea nu a uitat cum s-au certat ei atunci?

În mod ciudat Alioșa simți o usturime în ochi și îi închise ca un cumva tatăl său să creadă că începe să plângă. Dar se pare că tata observase ceva, pentru că se trase mai aproape de el și îl cuprinse pe după umeri.

- Ești neliniștit? îl întrebă el.

Alioșa dădu din cap că nu...

- Dar eu văd că ești neliniștit, spuse tatăl. Tu trebuie să înțelegi un singur lucru: bunica Dașa este

un om foarte bun și te iubește. Dar ea este un om drept și este obișnuită ca în toate să acționeze conform conștiinței sale.

- O lună, totuși, este prea mult, spuse Alioșa încet.

- Foarte bine, hai să stabilim un lucru: dacă te plictisești prea tare să scrii o scrisoare, să mergi la poștă și să ne-o trimiți. Și eu voi veni să te iau.

- Și chiar o să vii? se îndoii Alioșa. Dacă îți voi scrie peste o săptămână scrisoarea?

- Ți-am promis, deci voi veni, spuse tatăl. Doar mă străduiesc să nu te mint niciodată, ești de acord?

Așa era. Tatăl lui Alioșa nu-l mințea și nu umbla cu șiretlicuri cu el. Dacă promitea ceva, atunci obligat se ținea de cuvânt, făcând ceea ce promisesese, deși, uneori, nu își îndeplinea imediat promisiunea. În general, se putea spune că tatăl său era un om corect. Alioșa se gândi că, într-adevăr, bunica Dașa îl educase pe tatăl său în spiritul corectitudinii și se simți, parcă, mai ușurat. Căci dacă tatăl său era bun cu el, atunci și bunica trebuia să fie bună cu el; dacă el își iubește tatăl, atunci, firește, își va iubi și bunica.

Aceste gânduri îl mai liniștiră.

Între timp tata strânse toate lucrurile lor în două geți mari. Lucrurile lui Alioșa fuseseră puse în micul său rucsac de școală. Acum când erau gata să coboare din tren, timpul parcă se oprise în loc. Mai rămăseseră încă cincisprezece minute de mers, dar fiecare minut devenise atât de lung, încât părea a fi o oră. Inima lui

Alioșa bătea cu putere, de emoția de ar ajunge mai repede!

Dar iată că în depărtare se arătară niște căsuțe pe dealuri, înconjurate de copaci verzi, apoi se iviră case mai mari și apoi obișnuitele blocuri orașenești. Acesta era orașul „Munții Verzi”. Trenul începu să-și încetinească mersul.

- Am ajuns - spuse tatăl.

- Dar unde-s munții? se miră Alioșa.

- Munții? Păi vezi tu, casele acelea de pe dealuri!

Aceștia sunt munții, răspunse tatăl.

- Ce mai munți, râse Alioșa. Oare la bunica în „Blinki” sunt blinii (clătite) ?

- Îți garantez eu că în „Blinki” sunt blinii! răspunse tatăl.

Și deodată trenul, de parcă s-ar fi speriat de ceva, tresăltă și se opri.

Reîntâlnirea cu bunica

... Când Alioșa deschise ochii, el nu-și dădu seama imediat unde se află. Stătea culcat într-un pat mare cu o pernă moale. Prin fereastra deschisă și printre draperiile brodate se strecura lumina soarelui de seară. Dincolo de fereastră găgâiau găștele care se întorceau de la plimbare.

„Se pare că sunt deja la bunica la Blinki!” gândi Alioșa. Și în aceeași clipă își aminti tot drumul lung de astăzi. Coborând din tren în „Munții Verzi”, împreună cu tatăl său se îndreptară spre stația de autobuz. Merseră pe jos și după cinci minute ajunseră în stație, căci aceasta era chiar alături de gară. Au aflat însă că autobuzul care mergea la Blinki plecase de foarte puțin timp, iar următorul pleca abia peste două ore. Ce să facă? Se sfătuiră și hotărâră că în acest interval de timp ar putea să cutreiere prin toate locurile interesante din „Munții Verzi”. Lăsându-și gențile grele la sala de bagaje porniră la plimbare prin oraș.

La drept vorbind, acesta nu era un oraș mare și adevărat precum acela în care locuia Alioșa cu părinții săi și nici ca acela în care locuia bunica Tonia. „Munții Verzi” era un orașel micuț, centru raional, cu două linii de autobuz. Tatăl lui Alioșa învățase cândva aici

și de aceea cunoștea perfect toate locurile interesante. Cu atât mai mult, cu cât acestea nu erau prea multe: un muzeu micuț cu un urs împăiat, o școală medie tehnică în care învățase și tatăl său și o biserică mare. Toate aceste trei obiective demne de văzut se aflau în piața centrală a orașului.

După ce vizitară muzeul și școala tehnică, Alioșa și tatăl său se îndreptară către biserică, care, după cum spunea tatăl, fusese deschisă doar cu câțiva ani în urmă. Biserica era înaltă și albă, cu niște cupole închise la culoare.

- De ce acoperișul este negru? întrebă Alioșa.

- Aceasta este o cupolă, spuse tatăl. Sunt negre pentru că sunt acoperite cu aramă.

Biserica era închisă cu lacătul, dar când cei doi merșeră în jurul ei, de undeva, dintr-o ușă laterală, ieși un om cu barbă, îmbrăcat cu un veșmânt lung, negru. Pe pieptul lui strălucea o cruce de argint.

- Preotul, spuse tatăl încet lui Alioșa.

Se opriră și se închinară.

- Bună ziua, părinte! spuse tatăl.

- Ziua bună! răspunse preotul. Liturgia duminicală s-a terminat deja. Ați venit la mine?

- Ne plimbam pe aici, răspunse tatăl. Vizitam mormintele. Mai avem o oră la dispoziție până la plecarea autobuzului.

- Și aveți drum lung de mers? întrebă preotul.

- La Blinki.

- A, la Blinki... Acum avem acolo o adevărată biserică. Slujește părintele Mihail. Dar voi ai cui sunteți?

- Sunt fiul Dariei Feodorovna Osvianikova. Iar el este fiul meu, nepotul ei.

- Deci sunteți urmașul diaconului Feodor Osvianikov? se miră părintele. Ce întâlnire!...Eu cu părintele Feodor am început să slujesc, de pe vremea când eram flăcăiandru. El m-a învățat să slujesc cu înțelepciunea sa de diacon... Da...

Se vedea că părintele își amintește de trecut și că amintirile îi fac plăcere.

- Bunicul dumneavoastră a fost o adevărată cremene, un om dreptcredincios, spuse el în sfârșit. Și dumneavoastră sunteți credincios?

Și Alioșa văzu acum pentru prima oară că tatăl său era în încurcătură și se chinuia și nu se știe de ce își scărpină urechea.

- Ei bine, firește, cam așa ceva, fără îndoială, este...spuse el. Ceva, să zicem, supranatural...

- Dar dumneavoastră sunteți botezat? întrebă părintele, devenind deodată serios.

- Păi, cum să nu!... exclamă tatăl ușurat. Din copilărie! Și pe fiul meu l-am botezat... Iată, Alexei, este omul lui Dumnezeu, așa mi s-a spus și în biserică!...

- Omul lui Dumnezeu, ziceți? și părintele îl privi cu atenție pe Alioșa. Ei, asta e bine, cel puțin, că este botezat. Chiar și pentru atât să-i dăm slavă lui Dumnezeu. Primul pas pe drumul mântuirii a fost făcut...